

stolis, *elevatus est* (Act. i, 9). Non sicut Elias, qui unum (IV Reg. i); non sicut Paulus, qui nullum (vix enim vel seipsum testem aut arbitrum habere potuit, ipso perhibente, *Nescio, Deus scit* (II Cor. xii, 2) : sed ut Omnipotens, qui quando voluit descendit, quando voluit ascendit, pro suo arbitrio arbitros et spectatores, locum et tempus, diem et horam expectans, *videntibus illis*, quos scilicet tanta visione dignatur, *elevatus est*. Raptus est Paulus, raptus est Elias, translatus est Enoch (Eccli. XLIV, 16) : Redemptor vero noster legitur *elevatus*, hoc est, ex seipso levatus, non aliunde adjutus. Denique non currus vehiculo, non angeli adminiculo, sed propria virtute subnixum *suscepit eum nubes ab oculis eorum* (Act. i, 9). Cur hoc? An fessum juvit? an pigrum impulit? an cadentem sustinuit? Absit. Sed suscepit eum ab oculis carnalibus discipulorum : qui, etsi Christum noverant secundum carnem, sed ultra jam non noscerent. Quos ergo per humilitatem ad primum cælum Filius vocat, hos in secundo per charitatem Spiritus aggregat, ad tertium per contemplationem Pater exultat. Primo humiliantur in veritate, et dicunt, *In veritate tua humiliasti me* (Psal. cxviii, 75). Secundo congaudent veritati, et psallunt, *Ecce quam bonum, et quam jucundum habitare fratres in unum?* (Psal. cxxxii, 1.) De charitate quippe scriptum est, *Congaudet autem veritati* (I Cor. xiii, 6). Tertio ad arcana veritatis rapiuntur, et aiunt, *Secretum meum mihi, secretum meum mihi* (Isa. xxiv, 16).

CAPUT IX.

Gemitus et suspiria sancti Bernardi, ad Veritatem anhelantis.

24. Sed quid ego miser superflua magis loquacitate, quam spiritus vivacitate duos cælos superiores percurro, qui manibus pedibusque repens adhuc sub inferiore laboro? Ad quod tamen jam, ipse juvante, quo et vocante, mihi scalam erexi. Illic siquidem iter est, quo ostendat mihi salutare Dei. Jam Dominum desuper innixum suspicio, jam ad vocem veritatis exulto. Vocavit me, et ego respondi illi : *Operi manuum tuarum porriges dexteram* (Job xiv, 15). Tu quidem, Domine, gressus meos diumeras, sed ego lentus ascensor, fessus viator, diverticula quæro. Væ mihi, si tenebræ me comprehendant, aut si mea fuga fiat in hieme, vel in Sabbato : dum nunc ad lucem, cum tempus acceptabile et dies salutis sunt, proficisci dissimulo. Quid moror? Ora pro me, fili, frater, socie, et particeps profectus mei, si quis est, in Domino. Ora omnipotentem, quatenus sic pigrum roborat pedem, ut tamen non veniat mihi pes superbiæ. Etsi enim pes piger, ut ad veritatis gradum ascendat, idoneus non est : tolerabilior tamen est isto, qui in ea stare non potest, ut habes ibi : *Expulsi sunt, nec potuerunt stare* (Psal. xxxv, 12, 13).

25. Et hoc quidem de superbis. Sed quid de illorum capite? quid de illo, qui dicitur *rex super omnes filios superbiæ?* (Job. xli, 25.) Et ipse, inquit,

A *in veritate non stetit* (Joan. viii, 44) et alibi, **570** *Videbam Satanam sicut fulgur cadentem de cælo* (Luc. x, 18). Quare hoc, nisi propter superbiam? Væ mihi, si et me viderit, qui alta a longe cognoscit, superbientem; et illam in me terribilem intonet vocem : Tu quidem filius Excelsi eras, sed sicut homo morieris, et sicut unus de principibus cades (Psal. lxxii, 6, 7). Quis non ab hujus tonitruum voce formidet? O quam salubrius ad tactum angeli nervus femoris Jacob emarcuit (Gen. xxxii, 25), quam angeli superbientis intumuit, evanuit, ruit. Utinam et meum nervum angelus tangat ut marcescat, si forte ex hac infirmitate incipiam proficere, qui ex mea firmitate non possum nisi deficere. Lego profecto : *Quod infirmum est Dei, fortius est hominibus* (I Cor. i, 25). Sic quoque Apostolus de suo nervo conquestus, quem angelus non Domini, sed Satanæ colaphizabat, responsum audivit : *Sufficit tibi gratia mea; nam virtus in infirmitate perficitur*. Quæ virtus? Ipse Apostolus respondeat : *Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi* (II Cor. xii, 9). Sed nondum forsitan intelligis, de qua specialiter dixerit quia Christus omnes virtutes habuit. Sed, cum omnes habuerit, præ omnibus tamen unam, id est humilitatem, nobis in se commendavit, cum ait : *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (Matth. xi, 29).

26. Libenter igitur et ego, Domine Jesu, gloriabor, si potero, in mea infirmitate, in mei nervi contractione, ut tua virtus, id est humilitas, perficiatur in me. Nam sufficit mihi gratia tua, cum defecerit virtus mea. Pedem profecto gratiæ fortiter figens, et meum qui infirmus est, leniter trahens, securus ascendam per scalam humilitatis : donec veriti adhærens, ad latitudinem transeam charitatis. Tunc psallam cum gratiarum actione, et dicam *Statuisti in loco spatioso pedes meos* (Psal. xxx, 9). Sic arcta via cautius inceditur strictim, sic ardua scala tutius pedetentim ascenditur; sic miro modo licet pigrius, ad veritatem tamen firmiter claudicando ascenditur. Sed, heu mihi! quia incolatus meus prolongatus est (Psal. cxix, 5.) Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, quibus celerius volem ad veritatem, ut jam requiescam in charitate? (Psal. lxxv, 7.) Quæ quoniam desunt, deduc me, Domine, in via tua, et ingrediar in veritate tua, et veritas liberabit me. Væ mihi quod de illa descendi. Nisi enim prius leviter, inaniter descendissem; in ascendendo tamdiu, tam graviter non laborassem. Sed quid dico, Descendi? nam fortasse rectius Cecidi dixerim. Nisi quia forte sicut nemo repente fit summus, sed gradatim quisque ascendit : sic nemo repente fit pessimus, sed paulatim descendit. Alioquin quomodo stabit illud : *Impius cunctis diebus vitæ suæ superbit?* (Job xv, 20.) Denique sunt viæ, quæ videntur hominis bonæ, et tamen ad malum deducunt.

27. Est ergo via descensionis, sicut et ascensionis. Et via est ad bonum, et via est ad malum. Cave

malam, elige bonam. Si per te non potes, ora cum propheta, et dic : *Viam iniquitatis amove a me*. Quomodo? *Et de lege tua miserere mei*; illa scilicet lege, quam dedisti delinquentibus in via, id est derelinquentibus veritatem, de quibus unus ego sum, qui vere a veritate cecidi. Sed numquid qui cadit, non adjiciet ut resurgat? Propter hoc *viam veritatis elegi*, qua ascendam humiliatus, unde superbiendo descendit. Ascendam, inquam, et psallam : *Bonum mihi, Domine, quod humiliasti me; bonum mihi lex oris tui super millia auri et argenti* (Psal. cxviii, 29? 30, 71, 72). Duas tibi vias videtur David proposuisse, sed unam noveris esse; ipsam tamen a se diversam, et diversis nominibus appellatam, aut *iniquitatis* propter descendentes, aut *veritatis* propter ascendentes : quia et iidem gradus sunt ascendentium in solium, et descendendum; et eadem via ascendentium ad civitatem, et recedendum; et unum ostium

A est ingredientium domum, et egredientium. Per unam denique scalam ascendentes Angeli, et descendentes Jacob apparuerunt (Gen. xxviii, 12). Quo spectant hæc? Ut videlicet si ad veritatem redire cupis, non necesse sit viam quærere novam quam non nosti, sed notam qua decedisti : quatenus reciprocis gressibus tua ipse vestigia sequens, per eosdem gradus humiliatus ascendas, per quos superbiendo **571** descenderas : ita ut qui duodecimus superbiæ fuit descendentem, primus humilitatis sit ascendenti; undecimus, inveniat secundus; decimus, tertius; nonus, quartus; octavus, quintus; septimus, sextus; sextus, septimus; quintus, octavus; quartus, nonus; tertius, decimus; secundus, undecimus; primus, duodecimus. Quibus superbiæ gradibus in te inventis, imo recognitis, jam non laboras in quærendo viam humilitatis.

ALTERA PARS TRACTATUS

DE DUODECIM GRADIBUS SUPERBIÆ.

CAPUT X.

De primo superbiæ gradu, qui est curiositas (135).

28. Primus itaque superbiæ gradus est curiositas. Hanc autem talibus indicibus deprehendes. Si videris monachum de quo prius bene confidebas, ubicunque stat ambulat, sedet, oculis incipientem vagari, caput erectum, aures portare suspensas; e motibus exterioris hominis interiorem immutatam agnoscas. Vir quippe perversus annuit oculo, terit pede, digito loquitur (Prov. vi, 12, 13); et ex insolenti corporis motu, recens animæ morbus deprehenditur : quam, dum a sui circumspectione torpescit incuria sui, curiosam in alios facit. Quia enim seipsam ignorat, foras mittitur, ut hædos pascat (Cantic. i, 7). Hædos quippe, qui peccatum significant, recte oculos auresque appellaverim : quoniam sicut mors per peccatum in orbem, sic per has fenestras intrat ad mentem. In his ergo pascendis se occupat curiosus, dum scire non curat qualem se reliquerit intus. Et vere si te vigilanter, homo, attendas, mirum est si ad aliud unquam intendas. Audi, curiose, Salomonem; audi, stulte, Sapientem. *Omni custodia inquit, custodi cor tuum* (Prov. iv, 23) : ut omnes videlicet sensus tui vigilant ad id, unde vita procedit, custodiendum. Quo enim a te, o curiose, recedis? Cui te interim committis? Ut quid audes oculos levare ad cælum, qui peccasti in cælum? Terram intueri, ut cognoscas teipsum. Ipsa te tibi repræsentabit, quia terra es, et in terram ibis.

29. Duabus tamen ex causis inculpabiliter oculos levas, ut vel petas auxilium, vel impendas. Levavit oculos David in montes, ut peteret (Psal. cxx, 1) : levavit et Dominus super turbas, ut impenderet (Joan. vi, 5). Alter miserabiliter, alter misericor-

diter, ambo inculpabiliter. Tu quoque si locum, tempus et causam considerans, tua vel fratris necessitate oculos, levas : non solum non culpo, sed et plurimum laudo. Hoc enim excusat miseria, illud commendat misericordia. Sin alias, non Prophetæ, non Domini, sed Dinæ aut Evæ, imo ipsius Satanæ imitatore te dixerim. Dina namque dum ad pascendos hædos egreditur, ipsa patri, et sua sibi virginitas rapitur (Gen. xxxiv, 1, 2). O Dina, quid necesse est ut videas mulieres alienigenas? Qua necessitate? qua utilitate? An sola curiositate? Etsi tu otiose vides, sed non otiose videris. Tu curiose spectas, sed curiosius spectaris : Quis crederet tunc illam tuam curiosam otiositatem, vel otiosam curiositatem, fore post sic non otiosam, sed tibi, tuis, hostibusque tam perniciosam?

30. Tu quoque, o Eva, in paradiso posita es, ut cum viro tuo opereris et custodias illum : si injunctum perfeceris, quandoque transitura ad melius, ubi nec opus sit te in aliquo opere occupari, nec de custodia sollicitari. Omne lignum paradisi tibi conceditur ad vescendum, præter illud, quod dicitur, *scientiæ boni et mali* (Gen. ii, 16-17). Si enim cætera bona sunt, et sapiunt bonum, quid est opus edere de ligno, quod sapit etiam malum? *Non plus sapere, quam oportet sapere* (Rom. xii, 3). Sapere enim malum, sapere non est, sed desipere. Serva ergo commissum, expecta promissum; cave prohibitum, ne perdas concessum. Quid tuam mortem tam intente intueris! Quid illo tam crebro vagantia lumina jacies! Quid spectare libet, quod manducare non licet? Oculos, inquis, tendo, non manum. **572** Non est interdictum ne videam, sed ne comedam. An non licet oculos quo volo levare, quos Deus

(135) Huic opponitur duodecimus humilitatis gradus. Modestia scilicet, præsertim oculorum.

in mea posuit potestate? Ad quod Apostolus: *Omnia mihi licent, sed non omnia expediunt* (1 Cor. vi, 12). Etsi culpa non est, culpæ tamen indicium est. Nisi enim mens minus se curiose servaret, tua curiositas tempus vacuum non haberet. Etsi culpa non est, culpæ tamen occasio est, et indicium commissæ, et causa est committendæ. Te enim intenta ad aliud, latenter interim in cor tuum serpens illabitur, blande alloquitur. Blanditiis rationem, mendacis timorem compescit. *Nequaquam*, inquit, *moreris* (Gen. iii, 4). Auget curam, dum incitat gulam: acuit curiositatem, dum suggerit cupiditatem. Offert tendem prohibitum, et aufert concessum: porrigit pomum, et subripit paradisum. Hauris virus peritura, et perituros paritura. Perit salus, non destitit partus. Nascimur, morimur: ideoque nascimur morituri, quia prius morimur nascituri. Propterea prave jugum super omnes filios tuos usque in hodiernum diem.

31. Sed et tu, signaculum similitudinis, non in paradiso, sed in deliciis paradisi Dei positus es (Ezech. xxviii, 12, 13). Quid amplius querere debes? Plenus ergo sapientia, et perfectus decore, altiora te ne quaesieris, et fortiora te ne scrutatus fueris. Sta in te, ne cadas a te, si ambulas in magnis et in mirabilibus super te. Sed quid interim ex obliquo intendis ad aquilonem? Jam te video, jam te perspicio nescio quæ supra te curiosius alta rimantem. *Ponam*, inquit, *sedem meam ad aquilonem* (Isa. xiv, 13). Cæteris astantibus cœlicolis, dum tu solus sedere affectas, fratrum concordiam, totius cœlestis patriæ pacem, ipsius, quantum in te est, quietem Trinitatis infestas. Quo te tua, miser, curiositas ducit, ut præsumptione singulari non dubites civibus scandalum, injuriam facere Regi? Millia millium ministrant ei, et decies centena millia assistunt ei (Dan. vii, 10), ubi nemo sedere perhibetur, nisi solus is qui sedet super Cherubim, cui a cæteris ministratur: et tu nescio quæ præ cæteris perspicendo differentius, curiosius inquirendo, irreverentius pervadendo, sedem tibi collocas in cœlo, ut sis sin ilis Altissimo? Quo fine? qua fiducia? Metire, insipiens, vires, pensa finem, excogita modum. Sciente hoc Altissimo præsumis, an nesciente? volente, an non volente? Sed quomodo malum quodcunque machinaris, aut velle, aut ignorare potest, cujus optima voluntas, cujus perfecta scientia est? Numquid autem et scire, et nolle non dubitas, sed non posse resistere putas? At vero nisi te conditum esse dubitaveris, dubitare te non crediderim de omnipotentia, sive de omnimoda scientia ac bonitate Conditoris, qui te de nihilo potuit, talem scivit, tantum condere voluit. Quomodo ergo Deum consentire aestimas, quod fieri nolit, ac refellere possit? An forte in te video compleri, imo a te initiari, quod post te, et per te a tui similibus in terris frequentatum solet vulgariter dicit: Privatus dominus temerarios nutrit (al. add. satellites)? An oculus tuus nequam est, quia ille bonus? De cujus bonitate

dum fiduciam nefariam sumis, factus es et contra scientiam impudens, et contra potentiam audax.

32. Hoc est enim, o impie, hoc est quod cogitas: hæc est iniquitas, quam meditaris in cubili tuo, et dicis: Putas Creator opus suum destruat? Scio quidem quia non latet Deum qualiscunque cogitatio mea: Deus enim est. Nec placet ei talis cogitatio mea, quia bonus est. Sed nec si velit effugiam manus ejus, quia potens est. Nunquid tamen mihi timendum est? Si enim cum bonus sit, non potest illi placere malum meum, quanto minus suum? Meum quippe dixerim contra ejus voluntatem aliquid velle: suum autem, si vindicet sese. Tam ergo quodcunque scelus non valet velle ulcisci, quam nec vult, nec valet sua bonitate privari. Fallis te, miser, fallis te non Deum. Te, inquam, fallis, et mentitur iniquitas sibi, non Deo. Dolose quidem agis, sed in conspectu ejus. Te ergo fallis, non Deum. Et quia de magno ejus bono in te, **573** tu magnum in eum excogitas malum, merito iniquitas tua invenitur ad odium. Quæ major namque iniquitas, quam ut inde a te Creator contemnatur, unde plus amari merebatur? Quæ major iniquitas, quam cum de potentia Dei non dubites, quin te scilicet destruire possit qui condere potuit; confisus tamen de multa ejus dulcedine, qua speras eum nolle vindicare cum possit; mala pro bonis, odium pro dilectione retribuas?

33. Hæc, inquam, iniquitas, non ira momentanea, sed odio digna est sempiterno qua tuo dulcissimo et altissimo Domino, licet invito, desideras tamen ac speras æquari, quatenus semper videat, quod doleat, dum te socium habeat cum nolit, nec dejiciat cum possit; quin potius eligat ipse dolere, quam te patiatur perire; possit quidem dejicere si velit, sed præ dulcedine, ut aestimas, velle non possit. Certe si talis est qualem putas, tanto nequius agis, si non amas. Et si ille patitur aliquid fieri contra se potius, quam ipse aliquid faciat contra te; quanta malitia est, ut vel tu non parcas illi, qui sibi non parcat, parcendo tibi? Absit tamen ab ejus perfectione, ut quia dulcis est, justus non sit, quasi simul dulcis et justus esse non possit: cum melior si justa dulcedo, quam remissa; imo virtus non sit dulcedo sine justitia. Quia igitur gratiæ Dei bonitati, qua gratis factus es, ingratus existis, justitiam vero quam expertus non es, non metuis; ideoque audacter committis culpam, de qua falso tibi promittis impunitatem: jam ecce justum senties, quem bonum nosti, cadens in foveam, quam paras auctori: ut dum scilicet talem in eum poenam machinaris, qua tamen valeat carere si velit, sed ut putas non valeat velle: et idoneo nec carere ea utique bonitate, qua neminem expertus es illum punisse: talem justus Deus justissime in te retorqueat poenam, qui nec valet, nec debet pati suam impune bonitatem offendi: sic utique temperans in vindicta sententiam ut, si velis respiscere, non negat veniam; secundum tamen duritiam tuam et cor impœnitens, non possis velle, et ideo nec poena carere.

34. Sed jam audi calumniam: *Cælum* inquit, *mihi sedes est, terra autem scabellum pedum meorum*. (Isa. lxvi, 1). Non dixit, Oriens, aut Occidens, aut Una aliqua cœli plaga: sed, Totum cælum mihi sedes est. Non potes ergo in parte sedere cœli, cum ille totum elegerit sibi. In terra non potes, quia scabellum pedum ejus est. Terra etenim locus solidus est, tibi sedet Ecclesia, fundata supra firmam petram. Quid facies? E cœlo pulsus, in terra remanere non potes. Elige ergo tibi in aere locum, non ad sedendum, sed ad volandum: ut qui tentasti concute: e statum æternitatis, poenam sentias propriæ fluctuationis. Te ergo fluctuante inter cælum et terram, sedet Dominus super solium excelsum et elevatum, et plena est omnis terra majestate ejus (Isa. vi, 3), ut nusquam nisi in aere invenias locum.

35. Seraphim namque aliis quidem aliis suæ contemplationis de throno ad scabellum, de scabello ad thronum volantia, aliis caput Domini pedesque velantia, ad hoc ibi posita puto, ut sicut homini peccanti paradisi per Cherubin prohibetur ingressus, ita et per Seraphim tuæ curiositati modus imponatur (136): quatenus nec cœli jam magis impudenter, quam prudenter arcana rimeris, nec Ecclesiæ mysteria cognoscas in terris; sed solis contentus sis cordibus superborum, qui nec in terra dignantur esse sicut cæteri hominum, nec sicut Angeli volant ad cælum. Licet vero et caput in cœlo, et pedes in terra a te abscondantur; quidam tamen tibi medium videndum ad invidendum duntaxat permittitur: dum suspensus in aere, descendentes quidem per te, et ascendentes Angelos intueris; sed quid vel audiant in cœlis, vel nuntient terris, penitus nescis.

36. O Lucifer, qui mane oriebaris, imo non jam lucifer, sed noctifer, aut etiam mortifer, rectus cursus tuus erat ab oriente ad meridiem, et tu præpostero ordine tendis ad aquilonem? Quanto **574** magis ad alta festinas, tanto celerius ad occasum declinas. Velim tamen curiosius, o curiose, intentionem tuæ curiositatis inquirere. *Ponam*, inquit, *sedem meam ad aquilonem* (Isa. xiv, 13). Nec aquilonem hunc corporalem, nec sedem hanc (cum sis spiritus) intelligo materiale. Puto autem per *aquilonem*, reprobandos homines fuisse designatos: per *sedem*, potestatem in illos. Quos utique in præscientia Dei, quanto ei vicinior, tanto cæteris perspicacior prævidens, nullo quidem sapientiæ radio coruscantes, nullo spiritus amore ferventes, velut vacuum repereris locum, affectasti super illos dominium, quos quadam tuæ astutiæ claritate perfunderes, tuæ malitiæ aestibus inflammares: ut quomodo Altissimus sua sapientia ac bonitate omnibus filiis obedientiæ præerat, ita et tu super omnes filios superbiæ rex constitutus, tua eos astuta malitia, ac malitiosa astutia regeres, per quod Altissimo similis esses. Sed miror cum in præsentia Dei tuum prævideris principatum, cur non eadem prævidisti et

præcipitium? Nam si prævidisti, quæ insania fuit ut cum tanta miseria cuperes principari, ut malles, misere præesse, quam feliciter subesse? An non expediebat participem esse plagarum illarum luminosarum, quam principem tenebrarum harum? Sed credibilis est, quod non prævidisti: aut propter illam causam, quam superius dixi, quia Dei bonitatem attendens, dixisti in corde tuo. *Non requiret* (Psal. x, 13), propter quod, o impie, Deum irritasti; aut quia viso principatu, statim in oculo superbiæ trabes excrevit, qua interposita casum videre non potuisti.

37. Sic Joseph cum prævidisset exaltationem suam (Gen. xxxvii, 7-9), non tamen præcivit sui venditionem, quamvis propior esset venditio, quam exaltatio. Non quod tantum patriarcham in superbiam crediderim incidisse: sed ut ejus exemplo pateat, quod hi qui futura prævident per spiritum prophetiæ, etsi non omnia, non ideo tamen putandi sunt nulla prævidisse. Quod si quis contendat in eo quod somnia sua adhuc adolescentulus narrabat, quorum tunc mysterium ignorabat, vanitatem posse notari; ego tamen mysterio magis sive simplicitati pueri deputandum arbitror, quam vanitati. Quæ tamen, si qua fuit, per ea quæ passus legitur, potuit expiari. Nonnullis enim aliqua aliquando de se per revelationem jucunda monstrantur, quæ etsi humanus animus absque ulla vanitate scire non potest, non minus ideo eveniet quod monstratum est; sic tamen ut illa vanitas impunita non sit, qua de magnitudine revelationis aut promissionis in se vel leviter exsultavit. Sicut enim medicus, non solum unguento, sed igne utitur et ferro, quo omne quod in vulnere sanando superfluum excreverit, secet et urat, ne sanitatem, quæ ex unguento procedit, impediatur: sic medicus animarum Deus hujusmodi animæ procurat tentationes, immittit tribulationes, quibus afflicta et humiliata, gaudium vertat in luctum, revelationem putet illusionem. Unde fit ut vanitate careat, et veritas revelationis non percat. Sic Pauli extollentia per stimulos carnis reprimitur (II Cor. xii, 7), et ipse revelationibus crebris attollitur. Sic Zachariæ infidelitas lingue obligatione mulcatur (Luc. i, 20), et angeli veritas suo in tempore manifestanda non mutatur. Sic per gloriam et ignobilitatem sancti proficiunt, dum inter singularia dona quæ recipiunt, communi hominum vanitate pulsari se sentiunt: ut dum per gratiam supra se aliquid cernunt, non obliviscantur quod sunt.

38. Sed, quid de revelationibus ad curiositatem? De quibus ut hæc per excessum intermiscerem, inde occasio sumpta est, cum ostendere vellem, reprobum angelum ante casum suum sic potuisse prævidere illam, quam post accepit, in reprobos homines dominationem, ut tamen suam non præciret damnationem. De quo etiam nonnullis, quæstiunculis motis

magis, quam solutis, totius disputatiunculæ hæc summa sit: quod per curiositatem a veritate ceciderit, quia prius **575** speravit curiose, quod affectavit illicite, speravit præsumptuose. Jure igitur in gradibus superbæ primum curiositas vindicat sibi quæ etiam inventa est initium esse omnis peccati. Sed nisi hæc citius cohibeatur, in levitatem animi, quæ secundus gradus est, cito delabitur.

CAPUT XI.

De secundo gradu superbæ qui est levitas animi (137).

39. Monachus enim, qui sui negligens, alios curiose circumspicit, dum quosdam suspicit superiores, quosdam despicit inferiores: et in aliis quidem videt quod invidet, in aliis quod irridet. Inde fit ut pro mobilitate oculorum levigatus animus, nulla utique sui cura aggravatus, modo per superbiam ad alta se erigat, modo per invidiam in ima demergat: nunc per invidiam nequiter tabescit, nunc per excellentiam pueriliter hilaescit. In altero nequam, in altero vanus, in utroque superbus existit: quia et quod superari se dolet, et quod superare se gaudet, amor propriæ excellentiæ facit. Has autem animi vicissitudines nunc pauca et mordacia, nunc multa et inania: nunc risu, nunc luctu plena, semper vero irrationabilia indicant verba. Compara, si vis, hos duos primos superbæ gradus supremis duobus humilitatis: et vide si non in ultimo curiositas, in penultimo levitas cohibetur. Id ipsum in cæteris reperies, si alterutrum comparentur. Sed jam ad tertium docendo, non descendendo veniamus.

CAPUT XII.

De tertio gradu superbæ qui est inepta lætitia (138).

40. Proprium est superbiorum, læta semper appetere, et tristia devitare, juxta illud: *Cor stultorum ubi lætitia (Eccl. vii, 5)*. Unde et monachus, qui duos jam superbæ gradus descendit, dum per curiositatem ad animi levitatem devenit, cum gaudium quod semper appetit, frequenti videt interpolari tristitia, quam de bonis alterius contrahit, impatiens suæ humiliatiōis, fugit ad consilium falsæ consolationis. Ex illa denique parte, qua sibi sua vilitas et aliena excellentia monstratur, restringit curiositatem, ut totum se transferat in contrariam partem: quatenus in quo ipse videtur præcellere curiosius notet; in quo alter præcellit, semper dissimulet: ut dum devitat quod triste putatur, lætitia continuetur. Sicque fit ut quem sibi vicissim vindicabant gaudium et tristitia, sola possidere incipiat inepta lætitia. In hac autem, in qua tertium tibi gradum constituto, accipe quibus eam signis vel in te deprehendas, vel in altero. Illum qui ejusmodi est, aut nunquam, aut raro gementem audies, aut lacrymantem videbis, Putes, si attendas, aut sui oblitum, aut ablutum a culpis. In signis scurrilitas, in fronte hilaritas, va-

(137) Huic opponitur undecimus gradus humilitatis, Pauca scilicet et rationabilia verba loqui, leni, non clamosa voce.

(138) Huic opponitur decimus gradus humilitatis,

nitatis apparet in incessu. Pronus ad jocum, facilis ac promptus in risu. Cunctis quippe quæ in se contemptibilia, et ideo tristia noverat, a memoria rasis; bonisque, si qua sentit in se, adunatis vel simulatis ante oculos mentis, dum nil cogitet nisi quod libet nec attendit si licet; jam risum tenere, jam ineptam lætitiā dissimulare non valet. Ut enim vesica collecto turgida vento, punctoque perforata exiguo, si stringitur, crepitat dum detumescit ac ventus egrediens non passim effusus, sed strictim emissus crebros quosdam sonitus reddit: sic monachus, ubi vanis scurrilibusque cor suum cogitationibus impleverit, propter disciplinam silentii non inveniens ventus vanitatis qua plenius egrediatur, inter angustias faucium per cachinnos excutitur. Sæpe vultum pudibundus abscondit, claudit labia, dentes stringit; ridet non volens, cachinnat invitus. Cum que os pugnis obstruxerit suis, per nares adhuc sternutare auditur.

576 CAPUT XIII.

De quarto gradu superbæ, qui est jactantia (139).

41. At postquam vanitas crescere, et vesica grossescere cœperit, necesse est ut ampliori foramine, laxato sinu, ventositas eructetur, alioquin rumpeatur. Sic monachus inepta redundante lætitiā dum risu, vel signis eam aperire non sufficit, in Helii verba prorumpit: *En venter meus, quasi mustum absque spiraculo, quod novas lagunculas dirumpit (Job. xxxii, 19)*. Aut loquetur ergo, aut rumpetur. Plenus est enim sermonibus, et coarctat eum spiritus uteri sui. Esurit et sitit auditores, quibus suas jactuet vanitates, quibus omne quod sentit, effundat: quibus, qualis, et quantus sit, innotescat. Inventa autem occasione loquendi, si de litteris sermo exoritur, vetera proferuntur, et nova; volant sententiæ, verba resonant ampullosa. Prævenit interrogantem, non quærenti respondet. Ipse quærit, ipse solvit, et verba collocutoris imperfecta præscindit. Cum autem pulsato signo necesse est interrumpti colloquium, horam longam, breve queritur intervallum; quærit licentiam, ut ad fabulas revertatur post horam, non ut quempiam ædificet, sed ut scientiam jactet. Ædificare potest, sed non ædificare intendit. Non curat te docere, vel a te doceri ipse quod nescit: sed ut scire sciatur quod scit. Quod si de religione agitur, statim visiones et somnia proferuntur. Denique laudat jejunia, commendat vigiliis, super omnia orationes exultat de patientia, de humilitate, et de singulis virtutibus plenissime, sed vanissime disputat: ut scilicet si audieris, dicas quod *ex abundantia cordis os loquitur*, et quia *bonus homo de bono thesauro suo profert bona (Luc. vi, 45)*. Si ad ludicra sermo convertitur, in his quanto assuetior, tanto loquacior inveniuntur. Dicis, si audias rivum vanitatis, fluvium esse scurrilitatis os

qui est. Non esse facilem aut promptum ad risum (139) Huic opponitur nonus gradus humilitatis, Taciturnitas usque ad interrogationem.

ejus, ita ut severos quoque et graves animos in levitatem concitet risus. Et ut totum in brevi colligam, in multiloquio nota jactantiam. In hoc habes quartum gradum et descriptum, et nominatum. Fuge rem, et tene nomen. Hac eadem cautela jam accede ad quintum, quem nomino singularitatem.

CAPUT XIV.

De quinto gradu superbæ, qui dicitur singularitas (140).

42. Turpe est ei, qui se supra cæteros jactat, si non plus cæteris aliud agat, per quod ultra cæteros appareat. Proinde non sufficit ei quod communis monasterii regula, vel majorum cohortantur exempla. Nec tamen melior esse studet, sed videri. Non melius vivere, sed videri vivere gestit, quatenus dicere possit: *Non sum sicut cæteri hominum (Luc. xviii, 11)*. Plus sibi blanditur de uno jejunio, quod cæteris prædentibus facit, quam si cum cæteris septem dies jejunaverit. Commodior sibi videtur una oratiuncula peculiaris, quam tota psalmodia unius noctis. Inter prædentium crebro solet oculos jactare per mensas, ut si quem minus comedere viderit, victum se doleat, et incipiat idipsum sibi crudeliter subtrahere, quod necessarium victui indulgendum præviderat, plus gloriæ metuens detrimentum, quam famis cruciatum. Si quem macriorem, si quem pallidiorem perspexerit, vilem se æstimat, nunquam requiescit. Et quoniam vultum ipse suum videre non potest, qualem scilicet se intuentibus offert, manus quas potest et brachia spectans, palpat costas, humeros atrectat et lumbos: ut secundum quod corporis sui membra, vel minus, vel satis exilia probat, pallorem oris ac colorem discernat. Ad omnia denique sua strenuus, ad communia piger. Vigilat in lecto, dormit in choro: cumque aliis psallentibus ad vigiliis tota nocte dormitet, post vigiliis aliis in claustro quiescentibus (141) solus in oratorio remanet: exscreat, et tussit, gemitibus ac suspiriis aures foris sedentium **577** de angulo implet. Cum autem ex his quæ singulariter, sed inaniter agit, apud simpliciores ejus opinio excreverit, qui profecto opera probant quæ cernunt, sed unde prodeant non discernunt; dum miserum beatificant, in errorem inducunt (*Isa. iii, 12*).

CAPUT XV.

De sexto gradu superbæ, id est arrogantia (142).

43. Credit quod audit, laudat quod agit, et quod intendat non attendit. Obliviscitur intentionem dum amplectitur opinionem. Quicquid de omni alia re plus sibi credit, quam aliis, de se solo plus aliis credit, quam sibi: ut non jam verbo tenus, aut sola operum ostentatione suam præferat religionem, sed

(140) Huic opponitur octavus gradus humilitatis, Tenere quod habet communis regula monasterii.

(141) Hinc patet moris tunc fuisse, ut post Vigiliis nocturnas in claustro sederent quiescentes. Usus Cisterciensis, cap. 84: *In intervallo post Nocturnos, sedeant in claustro qui voluerint; nempe in æstate: hieme vero in capitulo, ex cap. 74.*

(142) Huic opponitur septimus gradus humilitatis,

intimo cordis credat affectu omnibus se sanctiorem, et quidquid de se laudatum agnoverit, non ignorantiae aut benevolentiae laudatoris, sed suis meritis arroganter ascribit. Unde post singularitatem sextum sibi gradum jure arrogantia vindicat. Post, hanc præsumptio invenitur, in qua septimus gradus constituitur.

CAPUT XVI.

De septimo gradu superbæ, qui est præsumptio (143).

44. Qui enim alios se præcellere putat, quomodo non plus de se, quam de aliis præsumat? Primus in conventibus residet, in consiliis primus respondet: non vocatus accedit, non jussus se intromittit: reordinat ordinata, reficit facta. Quidquid ipse non fecerit aut ordinaverit, nec recte factum, nec pulchre existimat ordinatum, Judicat judicantes, præjudicat judicatoris. Si, cum tempus advenerit, non promoveatur ad Prioratum; suum abbatem aut invidum judicat, aut deceptum. Quod si mediocris eialiqua obedientia injuncta fuerit, indignatur, aspernatur, arbitrans se non esse minoribus occupandum, qui se ad majora sentit idoneum. Sed qui sic promptulus ad omnia se magis temere, quam libere consuevit ingerere, impossibile est eum aliquando non errare. Ad prælatum autem pertinet errantem arguere. Sed quomodo culpam suam confitebitur, qui nec esse putat, nec putari culpabilis patitur? Propterea cum ei culpa imputatur, crescit, non amputatur. Si ergo cum argutus fuerit, declinare cor ejus videris in verba malitiæ, in octavum gradum, qui dicitur defensio peccatorum, noveris corruisse.

CAPUT XVII.

De octavo gradu superbæ, qui est defensio peccatorum (144).

45. Multis vero modis fiunt excusationes in peccatis. Aut enim dicit qui se excusat, Non feci; aut, Feci quidem, sed bene feci; aut, Si male, non multum male; aut, Si multum male, non mala intentione. Si autem et de illa, sicut Adam vel Eva, convincitur aliena suasionem excusare se nititur. Sed qui procaciter etiam aperta defendit, quando occultas et malas cogitationes, cordi suo advenientes, humiliter revelaret abbati?

CAPUT XVIII.

De nono gradu superbæ qui est simulata confessio (145).

46. Licet vero genera hæc excusationis eatenus mala judicentur, quatenus ore prophetico *verba malitiæ* appellantur (*Psal. cxi, 4*); multo tamen periculosior est fallax ac superba confessio, quam per-

Reputare se omnibus inferiorem.

(143) Huic opponitur sextus gradus humilitatis, Ad omnia se indignum, et inutilem confiteri.

(144) Huic opponitur quintus gradus humilitatis qui est, Humilis et candida revelatio peccatorum et malorum cogitationum.

(145) Huic opponitur quartus gradus humilitatis, Obedientia in duris patientiam amplecti.